

SOLIDAARISUUS

Sanaa solidaarisuus käytetään varsin runsaasti nykyaikana. Sitä käytetään hyvin usein sellaisissakin tapauksissa ja lausunnoissa, joissa sen käyttäminen ei ole paikallaan, vaan tuon arvokkaan sanan väärentämistä tai väärinkäyttämistä, joko sitten tietoisesti tehtynä tai tietämättömyydessä käytettynä.

Todellinen solidaarisuus voi syntyä vain sellaisissa aineksissa, joiden edut ja vastuunalaisuudet ovat yhtäläiset. Näin siis riistäjäin — työnantajain — ja riistettävään — työläisten — välillä ei voi syntyä lujaa solidaarisuutta, sellaista solidaarisuutta, mikä kestää vaikeammatkin koettelemukset.

Todellinen solidaarisuus ei perustu mielipiteisiin, sentimentalisuuteen, vaan sen perustana täytyy olla lujat aineellisiin etuihin perustuvat tosiasiat. Nämä muodostavat solidaarisuuden perustan. Lujasti solidaarisia voivat olla vain ne, joitten edut ovat yhtäläiset, joitten käsitykset ovat samanlaiset, joitten tarkoitukset ovat vilpittömät ja jotka pyrkivät yhtäläiseen päämäärään.

Sana solidaarisuus tuli käytäntöön Ranskan kommuunin ajoilla. Silloiset kommunnardit olivat solidaarisia, tunsivat yhdenvertaisuuden sekä voitoissa että häviöissä ja myös kunniaa sekä häpeässä. Solidaarisia ovat ne, jotka ovat ja voivat olla yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta.

Todellinen ja luja solidaarisuus voi rakentua vain sellaisissa piireissä, jotka muodostuvat puhtaista palkkatyöläisistä. Näillä ei ole minkäänlaisia aineelliseen elämään perustuvia yksilöetuja, vaan ainoastaan yhteisetuja. Kapitalistinen tuotantotapa ja koneteollisuus, ne yhdessä luovat työläisten keskinäisen solidaarisuuden aineelliset — todelliset — edellytykset.

Mutta työläisten keskinäinen solidaarisuus tulee selvemmin näkyviin vasta sitten kun he joutuvat taisteluun. Järjestömme, I. W. W:n, jäsenet ovat aina osottaneet lujaa solidaarisuutta joutuessaan taisteluihin. Niin lujaa, että yksinpäärimmäisten vihollistenkin on täytynyt sille tunnustus antaa. Tämä suinkaan ei johdu erikoisemmin mistään muusta kuin siitä, että järjestömme jäsenistö muodostuu aineksista, joitten edut ovat yhtäläiset.

Työläisten keskuudessa ei voida synnyttää lujaa solidaarisuutta minkäänlaisilla vippakonsteilla, eikä myöskään kauneilla, tunteisiin vetoovilla puheilla. Solidaarisuus syntyy vasta sitten kun työläiset taloudellisen asemansa pakotuksesta joutuvat yhtäläiseen asemaan ja näkemään luokkataistelun välttämättömyyden.

Työnantajat, kapitalistiluokan jäsenet, tekevät kaikkensa estääksensä työläisten keskuudessa solidaarisuuden kasvamisen. Ja niitten apuna toimii, niin uskottomalta kuin se voikin joistakin tuntua, kaikenlaisia aineksia ja "johtajia," jotka useissa tapauksissa esiintyvät "työläisten ystävinä" ja vieläpä "tovereinakin." Juuri nämä ainekset ovat vaikuttavampia solidaarisuuden jarruttajia ja rikkojia. Solidaarisuuden oikein käsittävät työläiset luottavat vain omiin voimiinsa, omiin kykyihinsä ja taitoihinsa ja sillä tavalla he voivat parhaiten säilyttää solidaarisuuden. Vallankumouksellisen työväenliikkeen tulee aina toimia työläisten keskinäisen solidaarisuuden kasvattamiseksi. Mutta samalla tulee valvoa, että solidaarisuutta ei yritetä kasvattaa siellä, tai sellaisissa tapauksissa, missä siihen ei ole aineellisessa todellisuudessa löytyviä edellytyksiä.